

זוג מאמיני'ישו שהתגיירו נחל תבוסה סופית -

השבוע הם עזבו את הארץ, לפני גירושם

כך לא פותרים בעיות! יבוא יום, וישראל תצטרך להכיר ביהודים המאמינים בישוע. היא לא חוכל לסלק אותם מעל אדמתה. אני מכיר מאות ואלפי אנשים שנולדו יהודים מאמינים בישוע ורוצים לעלות לישראל. מה יעשו איתם? יעקוב האטשינס, גבר חסון ויפה תואר, ישב נרגש בכיתו הריק שברמת השרון. ימים אחדים קודם לכן הביא לו עורך הדין שלו, אמנון זיכרונ, את פסק הדין של הדיינים, הרב הראשי תל-אביב ידידיה פרנקל, הרב ורנר והרב טנא, חברי בית הדין הרבני האזורי של תל-אביב, בפסק דין זה דחו מכליכול את בקשתם של יעקוב, ואשתו יעל ושלוש ילדיהם מת, שרה ורחל, להכיר בהם כיהודים למרות אמונתם בישוע הנוצרי, על סמך תעודת

אלא טען שהוא מסתפק בעובדה שהוגשו לפניו שתי תעודות המנטרות זו את זו: האחת תעודת הגיור, והאחרת תעודה שניתנה בהיעדרם של בני-הזוג, ואשר על פיה הגיור בטל. כשנוכח עורך הדין זיכרונ כי בקשת העתירה נדחתה עליידי בג"ץ, החליט ליתחכם לו ולהגיש בקשה לבית הדין הרבני. מאחר שבני הזוג נישאו מחדש בעיקבות הגיור, הגיש זיכרונ בקשה לפסק דין הצהרתי שהם נשואים. עורך הדין סבר, כי ברגע שיקבל פסק דין שצהיר על ה"שניים כעל נשואים, בעיקבות הגיור, תוכר יהדותם ממילא.

אולם כשנתעוררה בעיית התגיירות, יש בו בדין שלושה הרבנים הנכבדים והוציאו פסק דין אנטינוצרי, הדומה מאוד לפרוטרו

חלומות וורודים ואהבת המולדת החליטו להיכנע. נמאס להם להילחם בטחנות הרוח של הדת. ילדיהם, שהתאקלמו ב"מקום-מגוריהם ההפליא, הוצאו מבתי הספר. יעל, ציירת במיקצועה שעמדה על סף פתיחת תערוכה חדשה, קיפלה את בדי הציור ואספה את הצבעים. הילדים והאשה עזבו את ישראל ב-28 בספטמבר. יעקוב האטשינס נשאר לסידורים אחרונים.

ישראל מדינה

דמוקרטית, לא?!

פני צאתם את הארץ ערכו להם ידידיהם הישראלים ושכניהם מסי בתפרידה, שלוותה בדמעות. ידידיהם

אין אור וחושך

של מתי בן ה-14, שרה בת ה-12 ורחל בת ה-8 הביאו מהבית שקי שינה, וישנו בבית מישפחת האטשינס בלי לה האחרון לשהותה בישראל. חלקם ליוו את בני המישפחה לנמליהתעופה.

יעקוב האטשינס מדבר בכאב גדול על הפרידה מישראל, ואומר: "כל הדיבורים על חופש דת בישראל, אינם נכונים. אין חופש דת בארץ. היהודים יכולים להאמין רק בדבר אחד, נוצרים יכולים להאמין רק בדבר אחד וכנ"ל לגבי המוסלמים. לפי חוקי מדינת ישראל, אסור לו לאדם לשנות את אמונתו. אי-לכך, אין אדם יכול ללכת עליפי מצפוניו.

"השיטה בארץ כליכך חזקה, שאי אפשר להילחם נגדה. בזמן המישפט בבית הדין הרבני, לחש לי בני, מתי: 'אבא, הם מתייחסים אלינו כמו אל פושעים'. אני עצמי יכולתי להרגיש בשינאה התהומית של הרבנים כלפינו. מעולם לא נתקלתי בשינאה כזאת. הרגשתי שאילו היתה להם האפשרות, היו סוקלים אותנו באבנים. הם צעקו עלינו, והתייחסו בשאט-נפש ובשיטנה. אפרי לו כיסאות לא הביאו לנו. אם היה קורה

משמשים בעירבוביה!

דבר כזה ליהודי באמריקה, היו קוראים לזה אנטישמיות. ואכן, זו היתה אנטישמיות. "כשהגיעה אלינו החלטת בית הדין הגבוה לצדק, היינו מזועזעים. פירושה של החלטה זו היה שמדינת ישראל מקיאה מתוכה את היהודים המאמינים בישוע. לא הופתענו מהחלטת הרבנות, אלא שמאז שנת 1971 אנחנו קוראים לעצמנו יהודים. עליפי החלטת הרבנות, איך נקרא לעצמנו עכשיו? לפי החוק אנחנו לא יהודים, אבל לפי האמונה אנחנו יהודים-מאמינים.

"למרות כל מה שעבר עלינו, אמשך לי גייס כספים ולתמוך בישראל. אני עדיין מאמין שהדבר החשוב ביותר שעושה גדי נת ישראל הוא העלאת יהודים ארצה. אני שים שאלו אותנו: מדוע אמרתם שאתם מאמינים בישוע? יכולתם לא להגי, ו לחיות את אמונתכם בתוך דלת אמותי. "ובכן, אנחנו אנשי מצפון. איננו יכולים לחיות עם עצמנו ולשקר. אנו מאמינים בישוע. ישוע הוא המשיח שיבוא לגאול את ישראל. להגיד שאיננו מאמין בו איננו יכול, ובמדינה דמוקרטית אסור לי להגיד מה שאינני מאמין. וישראל היא מדינה דמוקרטית, לא?"

קולים המפורסמים של זיקני ציון. בין ה"שאר קבעו הרבנים הנכבדים בפסק הדין כי בני-הזוג האטשינס (שהם מקפידים לקרוא להם בשמם הנוצרי, ולא בשמם ה"יהודי) ניסו, בכחש ובמירמה, להטעות את בית הדין הרבני בשיקאגו.

ועוד מאשימים הרבנים את בני-הזוג האטשינס בכך ש"מטרתם של העותרים שקופה למדי, ונראה בעליל שלא היו מעוניינים להצטרף לכלל דת ישראל אלא שרצונם להכניס את הנצרות לכלל ישראל ה"ישמרנו". ואם לא די בכך מוסיפים הרבנים, כדי שיהיה ברור אחת ולתמיד: "ולכן מוטלת החובה להסיר את המסור ולתרוקן כ"מטותייקשת ומה להם ולנו. ולא עליהם נאמר דין ישראל שחטא. כי כאמור, מעולם לא נקרא עליהם שם ישראל והם אינם בכלל פושעי ישראל, אלא נוכרי שרוצה לנצל את שם ישראל עליידי כך לעשות שמות וחורבן בכנסת ישראל, אין מושג של יהודי-נוצרי, כי אין אור וחושך משמשים בעירבוביה." אלה דיברי הרבנים. בני מישפחת האטשינס, שבוא לישראל בתיקווה להשתקע בה, עם הרבה

גיור שהוענקה להם לאחר שהתגיירו כדת וכדון ברבנות של שיקאגו, ארצות-הברית. בני מישפחת האטשינס הגיעו לישראל בשנת 1973, אחרי שעברו את כל הליכי הגיור (העולם הזה 2025). הם הגישו בקשתה לטוכנות היהודית לעלות לישראל כעולים-חדשים. כשנתבקשו לכתוב את תולדות-חיהם, ציינו כי התגיירו, וכי יעקוב שירת ככומר צבאי בצבא ארצות הברית. הם לא ניסו כלל להסתיר את עברם, כתבו במפורש כי הם יהודים המאמינים בישוע. תשובת הסוכנות בוששה להגיע. מישפחת האטשינס ישבה על המיזירות, וכשנוכחה כי תשובה עניינית אינה מגיע, החליטה לעלות ארצה בכוחות עצמה. בארץ פנו לבית הדין הגבוה לצדק, בבקשה שיכיר בהם כיהודים לכל דבר.

בית המישפט דחה את בקשתם, כמצופה. אך הם לא התיאשו. פנו אל עורך הדין זיכרונ, שהגיש עתירה נוספת לבית המישפט העליון, כשהוא מסתמך על דיברי רבנים ידועים כפי שהם כתובים בהלכה. שוב דחה בית הדין הגבוה לצדק, בראשיתו של הנשיא שימרון אגרנט, את העתירה. השופט לא נכנס לגופו של עניין,

יעקוב האטשינס

יעל האטשינס